

JOHANNA
LINDSEY

GYÖNYÖRŰ
VIHAR

A MALORY CSALÁD 12

1. fejezet

Georgina Malory belépett a Berkeley Square-i palota étkezőjébe, hogy csatlakozzon a férjéhez, aki már ott ebédelt. Az ikrek, Gilbert és Adam pont ekkor távoztak a helyiségből, és elviharzottak az anyjuk mellett a lépcsőn. Üres tányérjaik még az asztalon heverték, de ők már futottak a dolgukra. Tizennégy évesen még mindig nem nőttek ki azt a szokásukat, hogy bárhová igyekeznek, mindig rohanva közlekednek. Georgina belefáradt abba, hogy állandóan korholja őket emiatt.

Georgina gondolatait kizárólag a férje közelgő utazása kötötte le, amelyre reményei szerint csak a szezon végén kerül sor. Georgina helyet foglalt az asztalnál, és felvonta az egyik szemöldökét. Tőle tanulta ezt a mozdulatot, és a hangja is majdnem olyan gunyoros volt, mint a hites uráé.

– Még egy hajó? Nem értelek, James. Miért nem elég az, amit nemrég vettél?

James Malory egy pillanatig bűnbánó arcot vágott, aztán visszakérdezett: – Hogy az ördögbe jöttél rá?

Johanna Lindsey

– A legújabb kapitányod idejött ma délelőtt, és azt üzenté, hogy néhány napig távol lesz, mert meglátogatja a családját. Közölni akarja velük, hogy vár rá még egy út, mielőtt végleg visszavonulhat, ahogy tervezte.

James karba tette a kezét, de már vigyorgott.

– Tudod, milyen meggyőző vagyok, ha igyekszem. Árulta a hajóját, én pedig megvettem, de kapitánnyal és legénységgel együtt.

– De már vettél egy második hajót!

– Soha nem lehet tudni, drágám. Hátha a fivéreid nélkül kell mennem.

Georgina megcsóválta a fejét, és helyet foglalt a férje mellett.

– Inkább csak szeretnél okot találni arra, hogy ne kelljen velük utaznod, ugye?

– Ugyan már! Ha útközben nem kell elviselnem a társaságukat, szívesen elfogadom a segítségüket ebben a vállalkozásban. Még akkor is, ha csak azért ajánlották fel, mert valaki csaléteknek használta a drága unokahúgukat, és ezt meg akarják bosszulni.

– Ne legyél ilyen rosszhiszemű. Az emberrabló kifejezetten téged követelt váltságdíjúl. Szerinted ez őket teljesen hidegen hagyja, és többé nem is gondolnak rá? Mikor történhet meg újra? És hogyan érezném magam, ha újra megtörténne? Hallottam, amikor kijelentetted, hogy nem hagyhatjuk annyiban a dolgot, és még azt is megértem, hogy most nem tarthatok veled. – Georgina felnevetett. – De *hét* hajóval, James?

– Lehet, hogy nyolc lesz. Nathan Tremayne is ajánlotta az övét.

Georgina halkán felkiáltott.

– Képes lennél elrontani a mézesheteiket? Mert ne feledd, hogy csak akkor hagyhatod el Angliát, ha már megvolt Nathan és Judy esküvője.

– Azt semmi pénzért nem hagynám ki, George. Élvezettel nézem majd, ahogy Tony az akarata ellenére odaadja a menyasszonyt Nathannek.

– De a fivéred belement, hogy...

– Csak erős kényszer hatása alatt – vágott a felesége szavába James. – Tudod, Ros milyen erőszakos tud lenni, nem is beszélve Judyról, ha valamit a fejébe vesz. Tony kénytelen volt beadni a derekát, és elviselni, hogy a lánya hozzámegy Tremayne-hez.

– Téged nem zavar, hogy egy csempész kerül be a családba?

James felnevetett.

– Egy *volt* csempész. És bevallom, már nagyon egyedül éreztem magam, hogy én vagyok az egyetlen fekete bárány a családban.

Georgina elmosolyodott.

– Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetem, hogy ezt a címet ezentúl sem veheti el tőled senki. Szerintem nagyon élvezted, hogy te voltál a család szégyene. Ne is próbáld tagadni.

James nem tiltakozott. Élete egyik legszebb időszakának tartotta azt a tíz évet, amit úriember kalózként, Hawke kapitány néven töltött.

Johanna Lindsey

– Mindenesetre nagyon értékeltém Nathan ajánlatát, de nem áll szándékomban elfogadni. A harmadik hajóm lesz a legjobb ürügy arra, hogy miért nem visszük magunkkal. Nem akarom megsérteni Nathan érzelmeit, mert zokon venné, ha úgy érezné, nem fogadjuk be a családba.

– Gondolom, a három hajódnak már megvan a legénysége, és bármelyik pillanatban készen áll az indulásra. Persze csak miután visszatér ez a harmadik kapitány.

– Természetesen. Akárcsak Warren és Boyd hajói, meg a te hajóid.

– Drew is csatlakozik hozzánk. Vagy itt, ha személyesen hozza a megszerzett információt, vagy a Karib-tengeren, ha csak üzenetet küld. Ez utóbbi esetben majd tudatja velünk, hol találkozunk. Csak meg kell várnunk az érkezését, vagy az üzenetét. Szerintem elég ideje volt kideríteni a tettes személyét. Ha egy hónapon belül nem érkezik tőle válasz, akkor útra kelek, és segítek neki a kutatásban.

Georgina egy percig sem kételkedett abban, hogy James vissza fog menni a karibi térségbe, és bosszút akar állni. Jamesnek elrabolták a lányát, és őt követelték váltságdíj fejében. Ha valaki ilyen vakmerően kiprovokálja egy Malory haragját, annak viselnie kell a tette következményeit.

Georgina öt fivérét is felbőszítette Jack elrablása, és a bűntudatuk tovább növelte a haragjukat. Magukat hibáztatták a törtétekért, mert ők ragaszkodtak ahhoz,

hogy az unokahúguk Amerikában legyen elsőbálozó, még a londoni szezon kezdete előtt. Még mindig abban reménykedtek, hogy Jack egy amerikaihoz megy férjhez, és nem egy angolhoz. Ezért volt a lány a connecticuti Bridgeportban, és így hurcolhatták el az Anderson család kertjéből. Ráadásul az elrablói aznap este minden hajót elsüllyesztettek a kikötőben, hogy az Anderson fivérek ne eredhessenek azonnal a nyomukba. De a tettesnek ezt a tervét megghiúsította Nathan Tremayne jól időzített érkezése. Nathan, James és Judy, valamint Thomas, Warren és Drew Anderson így követhette az emberrablók hajóját a Karib-tengerre. Szerencsére Jacknek sikerült megszöknie, és St. Kitts szigetén várta be a családját. De ő sem tudta megoldani a rejtélyt, és nem jött rá, ki akarja James vesztét.

– Visszatérve az indulásodra... – folytatta Georgina. – Megállapodhatunk abban, hogy egy hónap múlva kerül rá sor? Akkor már majdnem vége lesz a szezonnak. Vagy magyarázkodni akarsz Jacknek, hogy miért nem töltöd vele a szezon nagy részét?

– A mi drága kislányunk szinte észre sem veszi, hogy ott vagyok-e azokon a bálokon és estélyeken – emlékeztette James a nejét.

Ez nagyon is valós panasz volt, és James meg sem próbálta leplezni a sértődöttségét. Georginából kitört a nevetés, mire James a tőle megszokott megfélemlítő pillantással válaszolt, bár ő is tudta, hogy a felesége nem ijed meg tőle. Jack kéréit viszont ezzel az arckifejezéssel akarta elriasztani. A felesége és a lánya sokáig kö-

nyörgött neki, mire végül beleegyezett, hogy láthatatlan marad az estélyeken, amelyekre Jacqueline-t meghívták. Elég nehéz feladat volt ez egy ilyen hatalmas termetű férfi számára, de megpróbált a táncparkett szélére húzódni, vagy a teraszon álldogált, ha a rendezvény nem volt elég nagy ahhoz, hogy legyen hely a nézelődőknek is. Jack annyira elbűvölte a rajongóit, hogy az ifjú lordok észre sem vették az apját, és James ezt kifejezetten bosszantónak találta.

James sosem ment volna bele abba, hogy láthatatlan marad, ha Jack nem ígéri meg neki, hogy nem fog szerelembe esni az első szezonban, és legalább egy évig nem megy férjhez. Georgina emlékezete szerint Jack kuzinja, Judy is hasonló szándékkal lépett a társasági életbe, és most az esküvőjére készülnek, ami ezen a héten lesz. De nem akarta emlékeztetni a férjét arra, hogy a jól kigondolt tervek könnyen dugába dőlhetnek, főleg, ha szívügyekkel kapcsolatosak.

Inkább megpróbálta enyhíteni a bosszúságát, amiért nem sikerült Jack minden egyes udvarlóját megfutamítania.

– Tudod, hogy egyikük sem keltette fel az érdeklődését – jegyezte meg könnyedén.

James széles mosolyra húzta a száját, mire a felesége egy haragos pillantással válaszolt.

– Miért örülsz ennyire? Ennek a szezonnak az lenne a célja, hogy megismerkedjen egy rendes fiatalemberrel, és férjhez menjen hozzá. Ehelyett olyan akar lenni, mint te. Ha tehetné, igazi kórhely lenne. Vagy

kalóz. Mindent megtanult tőled, ami nem illik egy úri hölgyhöz. A pisztoly meg a kard is épp elég volt. De a bokszolás? Persze te mélyen hallgattál erről, és nem is tudnék róla, ha Jack nem akarja bemutatni nekem a tudományát.

– Mi ebben a kivetnivaló? Jack egy Malory, és az én lányom. Azt akarom, hogy bármilyen eszközzel képes legyen megvédeni magát, ha nem vagyok mellette. Nem sokat mesélt nekem arról, ami az elrablója hajóján történt, de annyit megértettem, hogy a bokszolói képességeit ügyesen felhasználva sikerült a haragját kitöltenie a hajó kapitányán, és megakadályozta, hogy becstelen módon közeledjen hozzá. El sem tudod képzelni, mennyire várom a pillanatot, amikor a kezeim közé kaphatom azt a gazembert.

– Akkor sem kellett volna megtanítanod a lányodat bokszolni. Nem tudta megvédeni magát, amikor elrabolták, de a tudománya elbizakodottá tette, és azt hitte, hogy képes lesz egymaga legyőzni az elrablóit. Még jó, hogy nem sérült meg jobban.

Georgina tudta, hogy a férje fenyegető arckifejezése nem neki szól, csak tombol benne a harag, amiért ugyanolyan tehetetlen az emberrablókkal szemben, mint Jacqueline volt. Ezért gyorsan témát váltott.

– Jack sok szívet összetör, akárcsak te annak idején. Ráadásul nagyon élvezi. De te azért nem voltál ennyire érzéketlen, ugye?

James ennek a megjegyzésnek sem örült, és hevesen előrehajolt a székén.

Johanna Lindsey

– Tudom, hogy egyáltalán nem érzéketlen. Nagyon is őszinte velük, és egyik fiút sem akarja félrevezetni. Nem kecsgeteti őket hamis reményekkel. Egyszerűen csak jól érzi magát. Hát nem erről szól ez az átkozott szezon?

Georgina megforgatta a szemét.

– Te is jól tudod, hogy a párkeresésről és a házasságról szól, James. Jack részéről félreérthető viselkedésnek számít, hogy részt vesz ezeken az estélyeken és bálokon, amikor esze ágában sincs még férjhez menni.

– Akkor mondjuk le az összes meghívást a szezon végéig, és máris megoldódott a probléma.

– Rendben. De ezt te közöld vele.

James felnevetett. Georgina felhorkantott. Mindketten tudták, hogy szó sem lehet semmilyen lemondásról, amikor Jack annyira várta ezt a szezont. Ha nem is azért, hogy férjet találjon magának.

– Tudom, hogy te is örülsz, amiért ilyen gyorsan kiheverte a megpróbáltatást – sóhajtott fel Georgina.

– Tényleg így gondolod? Mert én úgy látom, hogy újra fellángol a haragja, valahányszor szóba kerül. Ahogy az enyém is, ha nem vetted volna észre.

– Akkor inkább úgy fogalmazok, hogy nem a szobájában sírdogál egy hónapja, amióta hazajöttünk. Az is előfordulhatott volna, hogy ezek után ki sem mer lépni a házból, még a szezon csábításai ellenére sem.

James jót nevetett ezen.

– A mi drága kislányunk és a sírás?

– Más hasonló korú lányok...

Georgina nem tudta befejezni a mondatot, mert Jacqueline betoppant a helyiségbe.

– Segítsetek dönteni.

Georgina a szemöldökét felvonva nézett a lányára, és nagyon remélte, hogy nem hallotta a beszélgetésüket. Szerencsére úgy tűnt, hogy Jack mással van elfoglalva.

Jacqueline még mindig hálóingben és köntösben volt, pedig már elmúlt dél. De nem kellett felkészülnie a látogatói fogadására, mert az ifjú lordokat egytől egyig visszautasították a ház ajtajában. Ez igencsak egyértelmű lépés volt részéről, mégsem sikerült eltántorítania a rajongóit. Jacqueline elhatározta, hogy élvezni fogja a szezon által kínált önfeledt szórakozást, és nem akart ő lenni mások szórakozásának a tárgya. De közben sok szívet összetört. A szülei, meg az egész családja tudta, hogy ez így lesz. Túlságosan csinos volt az ő kis Jackjük. Georgina is szép volt, de a lány nem rá ütött. Sokkal magasabbra nőtt az anyjánál, szóke haját és zöld szemét az apjától örökölte, de az arcvonásai teljesen egyéniek voltak. Enyhén kiálló arccsontja egzotikus külsőt kölcsönzött neki, konok álla a természetéről árulkodott. Pisze orra és érzéken telt ajka elragadóvá tette az arcát. Hosszú szóke haja dús hullámokban omlott a vállára meg a hátára.

Jacqueline két maszkot tartott a kezében. Az egyik porcelánból készült, és az egész arcát eltakarta, a másik egy különleges, tollakkal díszített dominó maszk volt, ami majdnem az ajkáig ért.

Johanna Lindsey

– Egy újabb bál? – kérdezte Georgina. – Mikor kap-tál meghívót álarcosbálba?

Jack közelebb jött az asztalhoz, és megvonta a vállát. A nehezebb maszkot az asztalra dobta, és elvett egy kis kolbászt az anyja tányérjáról.

– Szerintem tegnap, mert akkor nem voltunk itthon egész nap. De ne aggódj, ez a bál csak a jövő héten lesz, az esküvő után.

Georgina egy darabig némán figyelte, ahogy a lánya jó étvággal elfogyasztja a kolbászt.

– Még nem ettél?

– Kinek van arra ideje?

– Nekünk – szólalt meg James.

Jack elvigyorodott, és leült az anyja mellé.

– Azt kérem, amit az anyám eszik, ha van még belőle! – kiáltotta a háta mögé.

– Én reggelit kértem – jegyezte meg Georgina. – Nem akarod inkább a nyelvhalat, amit ebédre készítettek?

– Undorodom a haltól. A Fattyú csak azt adott a... – Jacqueline összeszorította a száját, és elvörösödött a haragtól.

Georgina és James aggódó arccal összenézett, mert pont erről beszélgettek. Jack elrablása és fogsága még mindig nagyon érzékeny téma volt, és Jacqueline Fattyúnak nevezte a kapitányt, aki a hajóján elvitte Bridgeportból.

Nem tudta meg az igazi nevét, sőt még egy álnevet sem hallott a hajón lévőktől, ahogy arra sem sikerült rájönnie, hogy kinek dolgozik. Csak annyit tudott róla,

hogy Catherine Meyer szeretője volt, már ha ez az igazi neve a nőnek, aki egy álnok csellel felkéredzkedett az Atlanti-óceánt átszelő Maiden George fedélzetére, azt hazudva, hogy ő Andrásy Benedek mostohahúga. Andrásy is hazudott, amikor azt állította, hogy rokoni szálak fűzik a Malory családhoz. A két bűnöző agyafúrt hazugságokat talált ki, hogy az út során ellopják a Malory család nőtagjainak az ékszereit, és még el is raboltatták Jacket, miután megérkeztek Connecticutba.

Valahányszor Jacket emlékeztették az átélt megpróbáltatásokra, újra és újra dühbe gurult. A szülei már sok ilyen dühkitörést láttak tőle, és megértették a viselkedését. Kiszolgáltatott helyzetbe került, törbe csalták, és egyik tudományát sem tudta felhasználni, amit James oly nagy odaadással tanított meg neki. Szerencsére ezek a haragos fellángolások nem tartottak sokáig.

Jack már újra mosolygott, és témát váltott.

– Kezdek kifogni a báli ruhákból. Rendelhetünk még néhányat?

– Azt hiszem, kénytelenek leszünk – bólogatott Georgina. – Bosszantó, ahogy a hölgyek megpróbálják túllicitálni egymást. Törvénybe kéne foglalni, hogy egy szezonban mindenki csak egy bált adhat.

– Én szeretek táncolni, úgyhogy nem panaszkodom. Na, melyik álarc legyen?

– Természetesen a dominó. A teljes álarc nagyon meleg és kényelmetlen. Még a megérkezésünk előtt meg akarnál szabadulni tőle. Az apádnak viszont teljes

álarcot javaslok, mert akkor nem kell majd a kertben bujkálnia, és talán én is táncolhatnék végre.

James felhorkantott.

– Szó sem lehet róla, George. Inkább elviszem magammal Tonyt, ha minden áron táncolni akarsz. Ráfér egy kis kikapcsolódás, hogy ne aggódjon Judyék nászútja miatt.

Georgina felnevetett. A két Malory fivér egyformán utálta a bálakat, és ezt mindenki tudta a családban. Ha Tonymak figyelemelterelésre van szüksége, akkor biztosan valami más alkalmat keres magának, és nem egy ilyen nagyszabású társasági eseményt.

Henry, aki a barátjával, Artie-val együtt látta el a lakói feladatokat a háznál, most besietett a helyiségbe, és átadott Jamesnek egy felbontatlan borítékot. Georgina felvonta az egyik szemöldökét, és várt. Jacqueline is felvonta az egyik szemöldökét, és várt. De James csak zsebre vágta a borítékot, majd elmosolyodott.

Az elégedett mosolya elárulta, kitől érkezhettek a levél. James végre megkapta, amire régóta várt, és ez azt jelenti, hogy nemsokára el fog indulni a karibi térségbe.

Mindkét nő erre a következtetésre jutott. Georgina csak felsóhajtott, de Jack karba tette a kezét, és elszánt arccal nézett az apjára.

– Veled megyek – jelentette ki.

– Dehogyan jössz.

– Én is ugyanúgy bosszút akarok állni, mint te. Sőt még nálad is jobban!

– Majd ha hazajövök, mindenről be fogok számolni. A lehető legrészletesebben! – emelte fel a hangját James.

Georgina az asztalra csapott, hogy még csírájában elfojtsa a szóváltást.

– Jack, gondolkozz józanul, és ne az érzelmeidet kövesd. A jelenléted megosztaná az apád figyelmét. Nem tudna teljes odaadással foglalkozni az üggyel, mert aggódna érted, ha te is a tengeren vagy.

– De megvárhatnám Gabby-nél és Drew-nál...

– Az ő szigetük túl közel van St. Kittshez – vágott a lánya szavába Georgina. – Tudod, hogy ott írta valaki a levelet, amelyben az apádat követelte váltságdíj fejében. És miért lenne jobb ott várakozni, mint itt? Azon a környéken még mindig szabadon garázdálkodnak a bűnözők, és újra fogságba ejthetnek, amíg az apád máshol harcol. És akkor James most sem tudná kideríteni, hogy ki tör az életére. Azt akarod, hogy így legyen, és végül ők győzzenek?

Jacqueline arcán látszott, hogy tiltakozni szeretne, ám végül csak dühösen összeszorította a száját.

– Értem! – jelentette ki ingerülten, és kiviharzott a helyiségből. – De nem örülök neki! – kiáltotta vissza az ajtóból.

Georgina felsóhajtott.

– Nem mondhatom, hogy meg vagyok lepve. Sejtetem, hogy veled akar majd menni.

– Engem is meglepett volna, ha nem akar – bólintott James.

Johanna Lindsey

Georgina a boríték után nyúlt.

– Mielőtt kifutsz a kikötőből, alaposan kutasd át a hajódat, nehogy potyautas legyen rajta. Jack látszólag beletörődött, hogy nem mehet veled, de ki tudja... Lehet, hogy a haragja őrült tettekre sarkallja.

– Majd úgy indulok el, hogy ne vegye észre.

– Vagy inkább akkor, amikor mellettem áll a kikötőben, és integet neked. Nézzük azt a levelet. Kíváncsi vagyok, hogy megtudjuk-e belőle, amit akartál. – Először ő olvasta el, majd átnyújtotta a férjének. – Szerintem nem.

2. fejezet

A templomban ülő vendégek összesúgtak, és csodálkozva nézték az öt férfit, aki a bal oldali padsor mentén osont az oltár felé, mintha egy titkos küldetést hajtanának végre, amely nagy körültekintést és pontos időzítést igényel. Még Georgina is értetlen arcot vágott, és halkán megkérdezte Jacqueline-től: – Mi az ördögöt csinálnak?

Jack először nem értette, hogy az apja miért nem mellettük foglalt helyet, de aztán belátta, hogy inkább az öccse mellett akar lenni, amíg Tony az oltárhoz vezet a lányát. De ez már megtörtént, Judy az oltárnál állt Nathan mellett, és éppen a fogadalmát mondta. Ezért egyáltalán nem volt világos az öt férfi titokzatos viselkedése.

James nem csatlakozott a feleségéhez meg a lányához, hanem az első padsorban foglalt helyet, az öccse mellett, aki a menyasszony apja volt. A legidősebb fivérük, Jason, a felesége, Roslynn mellett ült. A második idősebb fivérük, Edward, Nicholas Edennel és Jeremyvel együtt a második sorban telepedett le, ahol még éppen elfértek a feleségeik, Charlotte, Reggie és Danny mellett.

Az öt férfi csendben, és szinte észrevétlenül közelítette meg a társaságot. Tonynak fel sem tűntek, miközben az oltárnál elhangzó szavakat hallgatta. Az is elkezdte a figyelmét, hogy James a háta mögött a padsor támlájára helyezi a kezét. Nem ért Tony vállához, de egyértelmű volt, hogy készen áll rá, ha szükségét látja.

Az esküvői vendégek elmosolyodtak, és a kíváncsi pusmogás helyett halk kuncogás hallatszott a padsorok között. Kiderült, hogy az öt férfi azért állt Anthony közelében, hogy visszafogják, ha tiltakozna a házasság ellen, amikor a pap felteszi a kérdést. Ezek szerint a rokonok még mindig attól tartottak, hogy galibát okozhat.

Jacqueline értékelte az előrelátásukat és a hősieségüket, de szerencsére nem volt rá szükség. Néhány másodperc múlva a pap minden kínos közzjáték nélkül férjé és feleségé nyilvánította az ifjú párt, majd Nathan megcsókolta a menyasszonyt. Jack a könnyein át elmosolyodott. Már akkor pityeregni kezdett, amikor belépett a templomba, annyira örült a legjobb barátnője boldogságának. Unokatestvérek voltak, de még az édestestvéreknél is közelebb álltak egymáshoz.

Az esküvői szertartás mindenkit lenyűgözött. A család gyerektagjai, Nathan unokahúgaival, Clarissával és Abbie-vel együtt, rózsaszirmokat szórtak az oltár felé menet, Jacqueline ikerunokahúgai pedig Judy hosszú uszályát vitték. Judy lélegzetelállítóan gyönyörű volt a csupa csipke selyemruhájában, amelynek derekát flitterek helyett gyémántok ékesítették, mert Roslynn megint nem tudta visszafogni magát. Jack tudta, hogy

a kuzinja tényleg szerelmes. Úgy volt, hogy Judy vár egy évet, mielőtt rátalál a szerelemre, ahogy Jack is várni fog, de amikor egy hajón találta magát azzal a csempeüsszel, képtelen volt uralkodni az érzésein.

A család úgy tervezte, hogy a vendégsereg azonnal visszamegy Haverstonba, és ott tartják meg az esküvői fogadást, mert nem lenne elég hely a templomban, ha mindenki a szertartás után akarná kifejezni az ifjú párnak a jókívánságait. Néha figyelembe kell venni a rokonság létszámát is. Így is kész csoda, hogy a népes Malory család minden tagja befért a templomba. Régen volt, amikor még az egész család összegyűlt Haverstonban. Jason, a család feje, Haverston harmadik grófja, azelőtt ragaszkodott ahhoz, hogy karácsonykor mindenki összegyűljön az ősi családi birtokon, de a Malory-klán akkor még nem számlált ilyen sok tagot. Akármilyen hatalmas az udvarház, most már képtelenség az egész családot bezúfolni az ódon épületbe.

Judy anyja, Roslynn, tavaly megoldotta ezt a gondot, amikor későn érkeztek a szokásos karácsonyi családi összejövetelre, és végül a Havers Town-i szállodában vettek ki szobákat. Roslynn keresett egy fiatal ügyvédet, aki nem ismerte a családját, és megbízta, hogy segítsen neki megszerezni a Haverston melletti birtokot. Miután felújította és kibővítette a házat, titokban átíratta Jason nevére, de a lelkére kötötte, hogy ezt ne árulja el az öccsének, Anthonynak. Roslynnak hiába volt hatalmas vagyona, a férje nem engedte meg neki, hogy apróságokon kívül bármi másra költjön. Az asszony

tisztában volt azzal, hogy egy nagy ház nem tartozik az apróságok közé, és Tony nagyon megharagudna, ha megtudná, miben mesterkedett.

A tegnap érkezett vendégeket mind el tudták szállásolni Haverstonban, akik pedig ma reggel jöttek, azokat a szomszéd birtokon lévő házba irányították. A gyerekek közös szobában aludtak. Volt köztük néhány kisbaba is, például Jacqueline unokaöccse, aki még nem töltötte be az első életévét. De Jack már hét évvel ezelőtt nagynéni lett, amikor a bátyja felesége, Danny, ikerlányoknak adott életet. Ők voltak a harmadik ikerpár a családban!

Miközben Jack a szüleivel együtt távozott a templomból, Amy odalépett hozzá, és a fülébe súgta: – Tudom, ki fog legközelebb az oltár előtt állni.

Jack felháborodott pillantással nézett rá, de Amy a kuzinjukra, Jaime-re mutatott, Judy tizenhat éves hűgára, aki minden fiúval flörtölni kezdett, aki nem a családhoz tartozott.

Jacqueline felnevetett.

– Sosem fogja eldönteni, kihez menjen feleségül. Már nem is tudom, hányszor mondta, hogy szerelmes.

Előttük Katey megpróbálta felvidítani az apját, Anthonyt, míg a férje, Boyd ezzel vigasztalta: – Legalább nem egy jenkihez ment feleségül.

A próbálkozásáért cserébe csak egy sötét pillantást kapott az apósától.

– Jack, várj! – kiáltott utánuk Brandon Malory, majd odafutott hozzájuk, és a hintója felé irányította

Jacket. – Gyere velem vissza a házba, jó? Beszélni szeretnék veled.

Jacqueline nem tiltakozott. Utoljára akkor találkozott Brandonnel, amikor az amerikai debütálás előtt Judyval meglátogatták őt a hercegi birtokán. A hampshire-i tartózkodásuk utolsó éjszakáján Judy még egyszer utoljára kísértetvadászatra indult – és sikerrel járt. Nemcsak egy kísértetet talált, akiről kiderült, hogy Nathan Tremayne-nek hívják, és a nagymamájától örökölt romos udvarházban rejtegeti a csempészárut, hanem egy férjet is!

Brandon húga, Cheryl is csatlakozott hozzájuk.

– El sem tudom hinni, hogy Judy hozzámment a kísértetéhez! – kiáltott fel elragadtatott arccal.

Cheryl be akart szállni velük a hercegi hintóba, de Brandon rászólt.

– Balszerencsét hoz a hajadon lányokra, ha egy esküvő után a fivérükkel egy kocsiban utaznak. Megnő az esélye, hogy vénlányok maradnak.

A lány elszörnyedt, és azonnal elfutott, hogy megkeresse az anyját. Jacqueline felnevetett.

– Tényleg elhitte ezt a butaságot?

Brandon elvigyorodott, és besegítette Jacqueline-t a hintóba.

– Ebben a korban a lányok még nagyon hiszékenyek.

– De csak két évvel fiatalabb nálad!

– Minden év számít. Beleborzongok, ha arra gondolok, milyen lesz jövőre, amikor annyi idős lesz, mint

Johanna Lindsey

Jaime. – Közben elhelyezkedtek, és Brandon Jack-re nézett. – Mindenki azt mondja, hogy ne kérdezzek erről, mert ki fogsz jönni a sodrodból. De ugye rám nem haragszol meg?

Jacqueline-nek nem kellett megkérdeznie, miről van szó. A családtagok kínosan ügyeltek arra, hogy ne hozák szóba az elrablását, mert valahányszor említést tettek a megpróbáltatásairól, Jack éktelen haragra gerjedt. Szinte állandóan erre gondolt – meg arra a férfira. Csak a szezon báljai terelték el róla a figyelmét. De már nem érzett haragot. Talán az emlékek végre elhalványodnak, és nem kísértik többé.

– Jól vagyok – nyugtatta meg a kuzinját.

– Mesélj a kalózokról.

– Nincs sok mesélnivalóm, mert egyiküket sem láttam, csak a kapitányt meg a szeretőjét, Catherine-t. Hallottál róla, ugye? Arról az átkozott csalóról, aki nek sikerült a hazugságaival felkéredzkedni a Maiden George fedélzetére?

– Igen, meg az állítólagos fivéről, akivel megpróbálták elhitetni a családdal, hogy a rokonaink.

– Ügyes csalók voltak. Szinte mindenki hitt nekik. Csak az apámnak meg nekem voltak fenntartásaink. Andrew, ez volt Andrassy igazi neve, segített az ékszerek ellopásában a hajó fedélzetén, de az emberrabláshoz nem volt köze. Még próbálta is megakadályozni, mire őt is erőszakkal magukkal vitték. Segített megszöknöm, úgyhogy megbocsátottam neki, hogy Catherine enge-

delmes szolgája volt. És egyben a szeretője is, mert úgy tűnik, ez a Catherine nem tagadja meg magát senkitől.

Brandon elpirult Jack szókimondó megjegyzése hallatán.

– És a kapitány?

A kapitány. A Fattyú. Nagyon jóképű volt a hosszú fekete hajával meg a sötétkék szemével. A vonzó külseje sokszor elterelte a figyelmét, miközben pörölt vele, és ettől még jobban haragudott rá.

Jacqueline megvető hangon válaszolt.

– Jóképű volt, de egy idióta.

– Hát persze, mert elrabolt téged, de...

– Nem azért, hanem azért, mert először a nyílt tengeren próbálta meg!

– Miközben mindkét hajó mozgásban volt? – csodálkozott Brandon. – Ez lehetséges?

– Nem sikerült neki, úgyhogy nem tudom. Nathan megtalálta a férfit, akit azért rejtettek el a hajónkon, hogy elraboljon. Azt hittük, hogy csak egy potyautas. Senki sem sejtette, hogy ez volt az első kísérletük az elrablásomra.

– A Fattyú annyira beszédes volt, hogy ezt elmesélte neked?

– Nem igazán. – Jack elvigyorodott. – Nagyon feldühítettem, mert az első négy napon nem voltam hajlandó egy falatot sem enni. Elszólta magát, és dohogott, hogy sokkal könnyebb lett volna, ha a barátjának sikerül elrabolnia a hajónkról.

– Így Bridgeportban próbálkoztak újra, és ott már sikerrel jártak... Legalábbis részben. – Brandon haragosnak tűnt.

– Catherine apjának dolgoztak, és úgy tűnik, az öregnek nem a türelem az erőssége. Mihelyt túszul ejtettek, azonnal azt követelte, hogy az apámat vigyék oda hozzá. De a Fattyú kudarcot vallott. – Jacqueline kaján vigyorra húzta a száját. Lehet, hogy a Fattyú már nincs is az élők sorában, mert üres kézzel tért vissza a főnökéhez. Jack nagy elégtételt érzett, ha erre gondolt.

– Mindenesetre nagyon bátor nő vagy, Jacqueline Malory. Örülök, hogy nem esett bajod. Szeretném a kezem közé kapni azokat a kalózokat!

– Ne aggódj, Brand. Az apám majd elintézi őket. El kéne jönnöd Londonba a szezon hátralévő részében. Már elég idősnek nézel ki ahhoz, hogy részt vegyél a bálokon. – Jack nem a levegőbe beszélt. A tizenhét éves Brandon már ugyanolyan magas és izmos volt, mint az apja, Derek, és sokkal idősebbnek tűnt a koránál.

– Bárcsak megtehetném. De a címem túl nagy feltűnést kelt.

Jacqueline elmosolyodott.

– Akkor ne tegyél róla említést. Szerintem a társaság tagjai még nem ismernek látásból. És olyan sok Malory van, hogy nem tudnak minden családtagot számon tartani. Osonj be a bálókba, szórakozz egy kicsit, aztán osonj haza.

– Én nem lehetek olyan, mint az apáink, úgyhogy ne is próbálj rábeszélni, Jack. Egy herceg nem lehet széltoló.

– Ki állítja ezt?

A fogadáson sokat ugratták Jamest meg a négy segítőjét, amiért azt hitték, hogy Anthony el fogja rontani a lánya esküvőjét. Végül megállapodtak abban, hogy Judy nem szerezhet tudomást James tervéről, de Tony nagyon dühös lett, amikor a fülébe jutott a dolog.

Anthony egy idő után sarokba szorította Jamest.

– Mihelyt újra Londonban leszünk, találkozunk a Knighton's bokszcsarnokban, és most különösen kemény csatát fogunk vívni a ringben – fenyegette meg a bátyját.

James enyhe bűntudatot érzett, amiért nem bízott a fivérében, és attól tartott, hogy nem fog békésen beleegyezni a lánya házasságába, de azért a szokásos gunyoros modorában válaszolt.

– Ez azt jelenti, hogy hagynom kell téged győzni?

Nicholas Eden meghallotta ezt, és nevetni kezdett, mire mindkét fivér sötét pillantással meredt rá. Regina, Nick felesége gyorsan odalépett, hogy kimenekítse a férjét a veszélyes helyzetből. A fivérek ki nem állhatták a férfit, aki feleségül vette a kedvenc unokahúgukat, de általában beérték néhány becsmérítő megjegyzéssel. Ám Anthony most különösen ingerlékeny volt, ezért Regina nem akart kockáztatni.

Jacknek többen is megemlítették, hogy ő lesz a következő. Ezt nem tartotta valószínűnek, de azért udvarias mosollyal fogadta a jó szándékú jóslatokat, mert nem akarta elrontani ezt az örömteli eseményt. De amikor Judith felszaladt az emeletre, hogy átöltözzön az utazáshoz, Jack azonnal utánaosont, hogy még néhány meghitt percet tölthessen a legjobb barátnőjével.

Judith meghallotta az ajtó nyílását, és megfordult.

– Azért jöttél, hogy megint áruónak nevezdél?

A kérdésének volt némi jogalapja, bár Jack már régen nem nevezte áruónak Judyt, és csak ritkán tett megjegyzést rá. Megfogadták egymásnak, hogy ebben a szezonban mindketten csak szórakozni fognak, és egyikük sem megy férjhez. Pedig a családban sokan mondogatták nekik, hogy a szerelem mindig váratlanul érkezik, és észszerűtlennek tartották Jack fogadalmát. Jack konok volt, Judy viszont nem. Ráadásul Jack érdeklődését még senki sem ébresztette fel, legalábbis annyira nem, hogy fontos legyen. De ő nem ragadt egy hajón egy jóképű fiatalemberrel, mint Judy. Igazából Jack is kénytelen volt egy jóképű férfival együtt hajózni, de ő legszívesebben megölné a Fattyút, úgyhogy ez egészen más történet.

Jacqueline a barátnőjére mosolygott.

– Nem. Azért vagyok itt, hogy elmondjam, mennyire örülök neked.

– Jaj, Jack!

Mindketten elsírták magukat, és átölelték egymást. Egy idő után Jacqueline törte meg a csendet.

– Most már hagyd abba! – förmedt a barátnőjére rosszalló hangon. – Nem akarom, hogy miattam kivörösödött szemmel bámuld tovább a férjedet.

– Tényleg ezt csinálom?

– Persze. Mindenki észrevette már. Még az apád is. Judy felnevetett.

– Talán ezért egyezett bele az esküvőbe.

– Beleegyezett? Azt hittem, prüszkölt és rúgkapált.

– A végén már csak fenyegetőzött. Azt hiszem, elég békésen viselte.

– Ha te mondod, kénytelen vagyok elhinni, mert nem láttam.

Jack a mai nap után sem fogja sokat látni a kuzinját. Judy Hampshire-ben fog élni a férjével, abban a házban, amit Nathan a nagymamájától örökölt, míg Jack Londonban marad. Persze meglátogathatja a barátnőjét, de nem lesznek mindig együtt.

– Annyira fogsz hiányozni! – kiáltott fel Jack.

– Nem egy fél világ választ el minket egymástól, Jack.

– Tudom – bólogatott Jack, de tudta, hogy akkor is úgy fogják majd érezni magukat.

– Legjobb lenne, ha most valami másra gondolnál.

– Úgy is lesz. Miután visszamegyünk Londonba, apám elindul a Karib-tengerre, és már régóta foglalkoztat az utazása.

Johanna Lindsey

– Hallottam róla. De én valami romantikusabb elfoglaltságra gondoltam. Egyik udvarlód sem nyerte el a tetszésedet?

– Nem igazán. Kedvelem őket, de egyiket sem szeretem.

– Talán azért, mert még nem próbáltad.

Jacqueline felnevetett, és segített Judynak kihámozni magát a ruhájából.

– Nem tudtam, hogy munkálkodnom kell rajta!

– Tudod, mire gondolok. Ha végre kivernéd a fejedből azt az emberrablást, akkor elmúlna a haragod, és a szíved talán megnyílna az új lehetőségek előtt.

Jack megforgatta a szemét Judy háta mögött. Megértette, hogy Judy nagyon boldog, és azt akarja, hogy mindenki ugyanolyan boldog legyen, mint ő. Még arról is megfeledkezett, hogy Jack akkor lenne a legboldogabb, ha idén *nem* találná meg a szerelmet.

De nem akart vitába szállni vele, inkább témát váltott.

– Még mindig aggódom az apám miatt, mert ezen a héten tengerre száll, hogy elintézzze a Fattyút meg a főnökét. – Jack sejtése szerint a család nemso-kára összeül, hogy megtervezze a támadást. Talán már ma este, Haverstonban, mivel Warren és Boyd is eljött az esküvőre. Őt persze nem fogják beavatni!

– Tehát az apád már tudja, hogy ki áll a háttérben?

– Fogalmam sincs! – fakadt ki Jack ingerülten. – Nekem nem mondanak semmit!

Judith megfordult, és értetlen arccal nézett a barátjára.

– De hiszen biztos voltál abban, hogy James bácsi rögtön rájön, ki a bűnös, miután odaadod neki a... Jaj, Jack, ugye nem tartod még most is titokban? Beszél-
ned kell neki az eredeti, keményebb hangú váltságdíj-
levélről, amit a kalóz hajóján találtál.

– Mindenképpen elmegy a karibi térségbe, úgyhogy nem lett volna értelme hallgatnom róla. Aznap, amikor megkapta Drew levelét, én is odaadtam neki a másolatot, amit az eredetiről készítettem.

Amikor megtalálta azt a levelet a Fattyú kabinjában, azt hitte, hogy nem hagyott váltságdíjkérő üzenetet Bridgeportban, és a családja nem fogja tudni, hol keresse. Nagyon felzaklatta ez a gondolat, és aznap (megint) megpróbálta megölni a Fattyút, de akkor sem járt sikerrel. Az aljas bűnöző túlságosan erős volt, és a kísérleteivel csak azt érte el, hogy jót nevetett rajta. De a férfi végül megnyugtatta Jacket, hogy küldött az apjának egy másik levelet, kicsit udvariasabb hangnemben átírva a főnöke eredeti üzenetét. Mintha ez bármit is számított volna.

– Megmondtam az apámnak, hogy korábban azért nem beszéltem neki az eredeti levélről, mert félttem, hogy besétál egy csapdába, ha azonnal a karibi térségbe hajózik. De ő csak elolvasta, aztán elmosolyodott, és egy szót sem mondott nekem! Ezzel nagyon felbosszantott!

Johanna Lindsey

Judith a fejét ingatta, majd kilépett a ruhájából, és megfordult.

– Jack, már elég idő telt el azóta, úgyhogy nem lesz semmiféle csapda. Hagyd, hogy az apád azt csinálja, amihez a legjobban ért, és élvezd a szezon hátralévő részét.

Jacqueline felsóhajtott.

– Tudom. Megpróbálom.

Judy megforgatta a szemét.

– Te nem próbálkozol. Vagy megteszel valamit, vagy meghalsz. Nem ezt szoktad mondogatni?

Jacqueline elnevette magát.

– Valahogy úgy. Rendben, visszamegyek Londonba, és szórakozni fogok.

– Megígéred?

– Neked? Igen.

Ebben a pillanatban belépett a szobába Nathan, és Jack rájött, hogy miért nincs ott Judy szolgálója, hogy segítsen a barátnőjének. Valószínűleg az újdonsült férjnek is segítségre volt szüksége. Nathan rápillantott a menyasszonyára, aki egy szál fűzőben és alsószoknyában állt a szoba közepén. Azonnal odalépett hozzá, magához vonta, és szenvedélyesen megcsókolta.

Jack tudta, hogy észre sem vette őt. Elmosolyodott, kiosont a helyiségből, és halkán becsukta maga mögött az ajtót.